

*mi volt, nem húny ki semmise:
föllángol újra előttem.*

2.

*Megtestesült a vakremény,
szív, képzelet álmóvalója,
vagy más világból tünemény,
jelkép, titkos értelmű rózsa?*

*Képzelet súgja, sejtelem,
vagy valaki okkal csinálja,
egyszerre mult, jövő, jelen,
bár nem élet-halál határa.*

*Birodalmat hoz, mit a vágy
sző, fon a valóság fölé?
Tünékeny mint az ifjuság:
nem enyém s nem vagyok övé.*

3.

*Én leszek a Tiéd vagy Te az én
birtokom, átjutván a küszöbön,
hol vaksötét után másrendű fény
tüzén magábaszül az új közöny?*

*Folytatódás lesz-e mi a határ
másik felén van s nem képzelgés mégsem?
A hitentúli remény arra vár:
valóság lesz, bár másik ébrenlétben.*

HORGAS BÉLA

Teve Púpja kapitány utasai

*Teve Púpja kapitány utasa voltam én is
rézkorlát villogott szeptemberi hunyorgásban
száz ezer gólya örvénylett Délre fekete-fehéren
haladtunk az áhitat városának téglatornyai
visszahátráltak pislogó lepényhalak jöttek
sírályok lemondó szárnycsapása hullt ohó*

*és kérdeztem mindez mit jelent nahát
de Teve Púpja kapitány utasai flegmán
szotyolát köpdöstek a fölsikált fedélzetre
vagy újságpapírból lekváros buktát majszoltak
és így ért véget az utazás megfeneklettünk*

*kötőtűvel átdöfött szalmakalapot kőpapucsot
nyakba akasztható bőrbukszát és más édességet
osztogattak fejcsóválva a parti nénikék aztán
Teve Púpja kapitány meg szortyogtatta kupaktalan
porcelánpipáját kérdeztem némán miért nem
trillázik rigóhangon mint beszálláskor tette volt*

*savósárga arcát közénk dugta ott a hold
elszéledtek Teve Púpja összefércelt utasai*

Panasz a pokolfajzatokra

*Rézgálic volt bizonynal, ebben ő a ludas.
Avas és hasas minden madarunk — jahaj!
Maholnap alig tudunk heten egy csőzst,
vadászt, halászt vagy más rosszat fogadni.*

*Ezek a dolgok nem érthetők meg egy
kínban összebotló cifra pár faggatásából!
A vakufénybe torpanó arc dimenziótlan dühe
s egyéb szűrőpróbák csak menlevelet adnak — ehh!*

*Cseberből vödörbe költözni, az a megnyugató.
Lám, a vályúfelügyelők furkós botjai
önszántukból is csattognak s bár — disznóság!
dünnyögi a salabakter alamuszi vigyorral,*

*közben pengeélt próbál hajszállal körmén,
pökheni pofa néz vissza tükréből, rág
és pőfékel, veres bajusza hentesre vall.
Sorolhatnám a pokolfajzatokat vég nélkül bizony.*

*Rézgálic meg dörzsöli tenyerét és nyálzik,
bezárja ránk az éjszaka-ólat, lelakatolja, katt,
kész a lealjasodás műve: hájasodhatunk.
Vagy ássunk lyukat inkább körömmel és: usgyé?*

Vén Csirkével a Vakegérben

beugrottam a Vakegérbe sistergett a csap
tetőtől talpig átjárt
— dűnnyögtem „Csirke, várjál!” —
a sörbe-borba fojthatatlan vad venyigeszag

ültem este a Vakegérben „Csirke, mit csinálsz?”
két szeme könnyben úszott
szidtam a vén bolondot
tapsikolt a pulton Piros alsó és Tök király

látomások a Vakegérben mintha macskamód
„Csirke úr, megneveltetsz!”
lángolt a büdös ketrec
és lehullt az okularé feldőlt a komód

ki volt velem a Vakegérben? volt-e? „Csirke, szólj!”
játékunk furcsa röpiét
a felemás jelenlét
lealacsonyítja s grimasza mégis válaszol:

mert Csirkével a Vakegérben koholtunk ezt-azt
merész tűzben gyermeteg
s képzelt kettősünk felett
fütyült a szél áradt az éj hullámlott a szesz-szag

SZALAY FERENC RAJZA